

de oprindelige forældre, der er omfattet af forældreaansvaret.

Som en konsekvens af forslaget om, at barnet kan opretholde samvær og kontakt med de biologiske forældre efter adoptionen, foreslås § 83, stk. 1, i lov om aktiv socialpolitik ændret, så det fremover også vil være muligt for de forældre, hvis barn er bortadopteret, at søge kommunen om dækning af udgifter i forbindelse med samværet.

Der henvises til lovforslagets § 3 og § 5 og bemærkningerne hertil.

4. Retssikkerhed ved behandling af sager om adoption uden samtykke

4.1. Gældende ret

Retssikkerheden i sager om adoption uden samtykke sikres ved, at en række myndigheder inddrages i sagen med henblik på en grundig vurdering af, om en adoption vil være til barnets bedste. Den endelige beslutning træffes af en myndighed uden eventuel økonomisk interesse i sagens udfald, og beslutningen kan prøves både hos justitsministeren og ved domstolene af de involverede parter, dvs. forældrene, værgen, ansøgere til adoption eller plejeforældre, som har haft barnet i pleje med henblik på adoption. Barnets retssikkerhed er endvidere sikret ved, at barnets holdning til adoptionen skal inddrages.

En sag om adoption uden samtykke starter typisk i barnets handlekommune, fordi barnets plejeforældre udtrykker ønske om adoption. Kommunen foretager en undersøgelse af, om betingelserne for adoption uden samtykke i adoptionslovens § 9, stk. 2 er opfyldt, og sender i givet fald sagen til kommunens børn og unge-udvalg, der træffer beslutning om, hvorvidt det kan anbefales at gennemføre en adoption uden samtykke. Kommunen er ikke part i sagen om bortadoption.

Finder børn og unge-udvalget, at en adoption må antages at være den bedste løsning for barnet, sendes sagen til Ankestyrelsen, der skal samtykke i anbefalingen. Den egentlige adoptionssag behandles af statsforvaltningen, hvor ansøgeren bor, og det er statsforvaltningen, der træffer afgørelse om adoption. Statsforvaltningen skal efter § 7, stk. 1 i adoptionsbekendtgørelsen, bekendtgørelse nr. 1366 af 12. december 2006, forelægge sagen for justitsministeren (Familiestyrelsen), før den endelige afgørelse træffes, hvis statsforvaltningen påtænker at give tilladelse til adoptionen. Familienstyrelsen har derved på et tidligt tidspunkt i sagsbehandlingen mulighed for at sikre, at myndighederne har gjort tilstrækkeligt for at inddrage de biologiske forældre, herunder forsøg på at indhente

et samtykke til adoption. Dette er af betydning for alle sagens parter, ikke mindst barnet, for hvem den rette løsning skal findes hurtigst muligt. Desuden er forelæggelsen med til at sikre en ensartet praksis i de meget få sager om adoption uden samtykke. Statsforvaltningens afgørelse kan påklages til justitsministeren, jf. adoptionslovens § 11, stk. 1.

Kommunen og Ankestyrelsen foretager den indledende skønsmæssige vurdering af, om hensynet til barnet afgørende taler for, at adoptionen gennemføres, herunder også om barnet i dets opvækst må antages at have behov for professionel bistand i et omfang som gør, at adoption ikke vil være den bedste løsning for barnet. Statsforvaltningen og justitsministeren har ansvaret for, at de materielle betingelser for at gennemføre en adoption uden samtykke er opfyldt. Statsforvaltningen og justitsministeren påser også, at de formelle regler om indhentelse af samtykke og vejledning af de involverede overholdes, og at den hidtidige praksis på området følges. Kommunen og Ankestyrelsen vil som led i deres vurdering af sagen have indhentet dokumentation for forældrenes og barnets forhold. Det er dog statsforvaltningens ansvar at sørge for, at sagen er tilstrækkeligt oplyst, før der træffes afgørelse.

Under statsforvaltningens behandling af sagen sker belysningen af barnets perspektiv ved, at barnets holdning til adoptionen inddrages. Hvis barnet er fyldt 12 år, kræver en adoption som udgangspunkt samtykke fra barnet. Samtykket skal gives ved et personligt møde i statsforvaltningen, og statsforvaltningen skal, forinden barnet samtykker, have en samtale med barnet. Ved samtalen skal statsforvaltningen give barnet information og rådgivning om adoptionen og dens retsvirkninger, og barnet skal også under samtalen have mulighed for at udtale sig nærmere om adoptionen. Samtalens indhold skal bruges ved vurderingen af, om adoptionen er til gavn for barnet. Samtykket kan gives både mundtligt og skriftligt. Formen bestemmes af statsforvaltningen efter en konkret vurdering.

Er barnet under 12 år, skal der foreligge oplysning om dets holdning til adoptionen, i det omfang barnets modenhed og sagens omstændigheder taler herfor. Der skal ved afgørelsen i videst muligt omfang tages hensyn til barnets holdning til den påtænkte adoption. Høringsreglen er ikke ufravigelig, og statsforvaltningen skal altid konkret vurdere det enkelte barns modenhed og ikke alene vurdere dette ud fra barnets alder. Inddragelse af børn under 12 år i form af egentlige samtaler afhænger ligeledes af det enkelte barns modenhed. Det vil dog formentlig for de fleste ca. 7-årige